

IVXX

TEATAR PETAR
FEST

PETAR

KOPIJA

ЈАС

КОСА

3-9 ЈУН

2024.

БИЛТЕН 5

Петак, 7. 6. 2024.

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

ЗЕНИЦА

ДРАМА О МИРЈАНИ И ОВИМА ОКО ЊЕ

Аутор: **Ивор Мартинић**

Режија: **Нермин Хамзагић**

Агон, часопис за позориште и визуелне комуникације

Учесници промоције: проф. др Ненад Новаковић,

проф. др Лука Кеџман и Дијана Грбић

ОКРУГЛИ СТО

Драма о Мирјани и овима око ње

Босанско народно позориште Зеница и
XXVI Међународна културна манифестација „Зеничко прољеће“

Претпоследње такмичарске вечери Театар феста „Петар Кочић“ у Народном позоришту Републике Српске ансамбл Босанског народног позоришта извео је представу „Драма о Мирјани и овима око ње“ аутора Ивора Мартинића, а у режији Нермина Хамзагића.

На почетку разговора модераторка Јелена Којовић Тепић пожељела је добродошлицу ансамблу и напоменула да је овај комад, али у извођењу другог позоришта, публика имала прилике да гледа на Театар фесту прије неколико година, а затим је представила присутне чланове ансамбла: Сашу Ханџића, Факету Салихбеговић Авдагић, Тамару Миличевић Стилић, Снежану Видовић, Селму Механовић, Бењамина Бајрамовића и Енеса Салковића. На питање да ли је заиста у питању драма, с обзиром на назив представе, одговорила је Снежана Видовић: „Не бих се сложила да је ово драма, ја бих рекла да је ово живот, а живот никада није само драма нити је само комедија. Мислим да овдје има свега, да је

ово један слалом кроз живот једне особе и људи који се налазе око ње, њених емоција, жеља, превирања, страхова, потреба, а то је некада мало драматично, а некада комично“.

Видовићка је дала одговор и на питање ко је, заправо Мирјана: „Мирјана у комаду каже: ‘Ја имам кћер, године, сјећања и овај стан’. Врло је занимљиво и на који начин она то поређа. Онако како сам је ја видјела и доживјела и како сам жељела да је радим је жена која је имала, а и даље има, неке своје амбиције, које, сплетом околности, није могла да оствари. То је жена која је остала самохрана мајка с дјететом од десет година, које је сада тинејџер. Дакле, ту је изазов самохраног родитељства једног тинејџера. Изражена је потреба да се некако ишчупа из те колотечине, из тог зачараног круга у који се њен живот претворио. Мислим да је то жена која је, заправо, врло жива, врло путена, врло млада, унаточ томе што има четрдесет година и људи око ње је већ посматрају као средовјечну жену, која

више нема шта да понуди, а то је управо оно против чега се она унутар себе бори. То ми је била нека полазна тачка да, заправо, жена не умире оног часа кад остане самохрани родитељ нити када напуни четрдесет година, без обзира како је околина гледала“. Видовићка је напоменула и да је Мирјана врло искрена жена и да јој је управо то било врло занимљиво, иако можда није увијек угодно, али остаје вјерна себи и ономе што је њена водилца кроз живот, јер је искреност једино што функционише у било којем односу.

Модераторка је затим истакла да је једини лик који жели да искорачи из свакодневице – лик кћерке Веронике – који игра Тамара Миличевић Стилић, која је ово коментарисала на сљедећи начин: „Прије свега сам се водила својим одрастањем и својим односима са мајком и баком и генерацијама прије њих, које су доста сличне онима у овој драми, одатле сам почела. У посљедње вријеме се пуно прича о генерацијским траумама и потреби наших генерација да разбијемо те обрасце понашања. Вољела бих рећи да сам се највише посветила карактеру, истраживању Веронике, али мислим да сам од прве читаће пробе највише узимала из приватног. Мислим да Вероникина потреба за одласком у Америку и стварањем музичке каријере постоји, али на генералном плану она тражи разумијевање, јер ништа око ње није како треба. Она тражи излаз из те токсичне средине, а игром случаја осјећа и љубав према музици, па је тако у себи и нашла свој пут“.

Факета Салихбеговић Авдагић одиграла је, према ријечима модераторке, лик мајке веома сведено. „Претпостављам да је она мајка која је, као и већина мајки, притиснута и традиционалним одгојем и све оно што је чини женом је затомила, сву своју женственост и све своје жеље и понаша се онако како средина од ње очекује. Све

што осјећа према својој кћерки, то што би требало да буде топла и њежна, она не зна показати, зато што је преузела на себе, као и све жене са ових простора, сав терет живота на својим плећима. Задовољство би требало пронаћи у својој дјечи, али оне, притиснуте свим тим традиционалним тежинама које им средина и одгој намећу, једноставно не знају пронаћи пут. Било би јој заиста мило да је успјела допријети до своје кћерке, али сваки покушај пада у воду“, рекла је Салихбеговић Авдагић.

Бењамин Бајрамовић је о лику Луција, улози коју тумачи рекао: „Он би био неки типични представник, више као нека парадигма, надлазеће генерације, односно која је већ дошла, али још није преузела све, генерације која старијим генерацијама није толико неразумљива као тинејџерска, него ме вјероватно посматрају као агресивну, прагматичну, прилично материјалистичку генерацију, која је израсла након пада Берлинског зида и каснијих дешавања и која је обликована промјеном вриједности у свијету. Што се тиче туге коју он носи, мислим да једино жали за тим што не напредује довољно брзо на љествици, није успјешан колико би желио да буде. Сви ликови у комаду су тужни у баналности свакодневице у којој покушавају да истакну некакав смисао“.

Енес Салковић, који тумачи улогу Јакова, је на питање о лику рекао: „Када сам први пут прочитао текст, стварно сам имао потребу да играм сваког од тих ликова. Ова драма је нешто што живи 99% људи, ти проблеми, дилеме, односи са родитељима, кћерима, све су то неке проблеми с којима се сусреће већина нас. Све је то горе, а мене је, као глумца, занимало шта је испод, зашто, како, због чега. Да сам овај комад радио прије десет година, апсолутно ме не би занимало ништа од тога, али у десет година моје приватне биографије се толико тога десило да ме заинтригирало као глумца. Мислим

да би десет људи који би прочитали комад, прочитали нешто друго, зато што имају неку своју причу и нешто што их дефинише и то је призма кроз коју гледају ову представу. Мислим да је то, суштински, највеће богатство ове представе и овог текста. Било ми је изузетно провокативно и занимљиво радити све ово, највише због своје животне фазе“.

На коментар модераторке да је у експликацији редитеља наведено да је у питању комад о пропалој средњој класи, Саша Ханџић је рекао: „Ја играм лик који није пропао, који је, на неки начин, добро позициониран, ситуиран, али који живи са супругом коју не воли и имају сина који никада није ту, с њим само телефонски разговарају. Сви ови ликови су у некој потрази за срећом коју никако не могу да пронађу. Конкретно, мој лик, има новац, али га то не чини сретним. Покушава пронаћи за себе неку љубав, тако сам га ја видио. Нажалост, већина нас је пропала средња класа и живимо неке животе гдје не можемо да се помјеримо. Уназад тридесет година стојимо у некој љуштури, запели смо, а тако су и ови ликови запели у некој љуштури. Ја их видим као неке празне шкољке које се сударају и звоне. Тако смо и постављени на сцени, са неким звуковима, шкрипом“.

Бењамин Бајрамовић, Снежана Видовић, Факета Салихбеговић Авдагић и Селма

Механовић су појаснили функцију звукова у представи и рекли да је идеја о њима настала у току импровизација које су биле дио процеса рада на представи, те да су проистекле из потребе да се апострофира оно што је значајно и што изазива реакцију једног лика на реплику другог, тј. они су звучни коментар односа између ликова и показују да су сви ликови дио свачијег живота.

Услиједила су питања публике од којих се издвојило питање студента Академије умјетности из Бање Луке о томе колико је тешко играти нешто што је свакодневица, односно које су нијансе које праве разлику између написаног лика и приватног живота. „Овдје се врло лако изгуби граница између Мирјане и Снежане. Међутим, прво сам јој покушала наћи сличности са собом, којих је много, јер ми смо жене отприлике истих година, а и ја имам дијете у тинејџерским годинама. Жене се у тим годинама суочавају са великим промјенама које су кључне и то су сличности са Мирјаном. Пошто сам видјела да имам много сличности са Мирјаном, почела сам да тражим разлике, а разлике су, заправо у нашим изборима. Оно што Мирјана бира да ради, начин на који покушава да, рецимо, оствари своју амбицију везану за посао – Снежана не би никад. Дакле, ухватила сам се за разлике међу нама и на тим разликама сам највише радила и правила карактер“, рекла је Снежана Видовић.

Домаћин
вечери:

zepter hotel

Palace - Banja Luka

ИНТЕРВЈУ

ИМАМО ФЕСТИВАЛЕ КОЈИ ОСТАЈУ И ОПСТАЈУ

У представи „Драма о Мирјани и овима око ње“ коју је наша публика могла видјети синоћ на Великој сцени Народног позоришта Републике Српске, у улози Мирјане је чланица ансамбла Босанског народног позоришта из Зенице – Снежана Видовић. Са Снежаном смо разговарали о овој представи и позоришном ангажману уопште.

Кроз шта сте морали проћи како бисте изградили лик Мирјане?

Кроз процес израде лика, као и у сваком другом задатку. Прије свега, добро се упознати са драмским текстом, драмским ликом и темом, а онда у односу на све то донијети на сцену „своју“ Мирјану, онако како је ја видим и доживљавам.

Који су највећи проблеми с којима се Мирјана суочава?

Самоћа, прихватање својих година и нужних промјена које године доносе, изазови

самохраног родитељства, компликовани односи са мајком...све то скупа дио је лавиринта или, боље рећи, зачараног круга унутар којег Мирјана обитава.

На шта су глумци спремни како би осјетили да су одговорили на свој задатак?

Глумци, као уосталом и било ко други ко свој посао јако воли, спремни су до краја бити посвећени задатку који је пред њима, уживати креирајући, маштајући и истражујући, како би што боље и вјеродостојније одговорили на одређени задатак.

У којој од улога које сте до сада тумачили сте пронашли највише сличности са собом?

У свакој улози тражим сличности једнако као и различитости, јер од себе самих не можемо нити треба да побјегнемо. Имам једно тијело, један глас, и задатак ми је и једно и друго прилагодити карактеру који играм. Али на крају, опет сам то ја, не неко други.

Из глумачког угла, на који начин савремене технологије доприносе позоришту?

Лично нисам претјерани фан технологије уопште, али мислим да технологија за позориште не треба да буде камен спотицања. Врло лијепо и паметно се технологија може искористити у савременом театру. Међутим, с друге стране, новије генерације које

одрастају на кратким формама све мање читају и све мање долазе у позориште јер цјеловечерњи комад није нешто за што они имају концентрацију. То тренутно јесте велики проблем и вјероватно ће тек да буде у годинама испред нас. Мислим да би ту позориште требало да се „наметне“ темама које обрађује и естетиком која ће младе људе вратити театру.

Да ли је регионална фестивалска сцена у довољној мјери разноврсна?

Рекла бих да јесте. Увијек може боље наравно, али с обзиром да знамо са каквим се све проблемима суочавају позоришта и фестивали, ситуација је, ипак, задовољавајућа. Још увијек имамо фестивале који остају и опстају.

ИНТЕРВЈУ

ПИШЕМ О СВЕМУ ШТО МЕ МУЧИ

Претпоследње такмичарске вечери XXVI Театар феста „Петар Кочић“ изведена је представа „Драма о Мирјани и овима око ње“ Босанског народног позоришта Зеница у копродукцији са XXVI Међународном културном манифестацијом „Зеничко прољеће“. Са Ивором Мартинићем, аутором текста, разговарали смо о драми, као и о искуству у раду на овој, али и представи „Црвена вода“ ХНК Сплит за коју је урадио драматизацију текста.

Шта Вас је инспирисало за „Драму о Мирјани и овима око ње“ и колико Вам је времена требало да уобличите текст тако да будете њиме задовољни?

Драма је настала прије више од 15 година, када сам био на трећој години Академије драмске умјетности у Загребу. То је драма је настала доста лако и негдје интимно ми је јако важна јер је то прва моја драма за одрасле која је била постављена на позорницу. У том смислу, драма је писана доста наивно, без икаквог искуства како драмски текст изгледа када дође пред публику. У њој видим пуно младеначких илузија, пуно интуиције и неке слободе, коју касније, хтјели-не хтјели, помало изгубите.

Да ли сте били у прилици да непосредно учествујете у раду на представи? Ако јесте: Како је Ваше искуство у раду са

редитељем Нермином Хамзагићем и ансамблом БНП-а?

Нажалост, представу нисам погледао и то ми је јако жао. Тијеком рада на представи био сам у контакту са редатељем и драматургињом представе Асјом Крсмановић, те су ми они причали како им је било радити, па сам и преко тога успио доживјети представу. Драго ми је да представа и даље живи, па се надам да ћу је у неком тренутку успјети и погледати.

Колико вам, као аутору, значи то што су Ваше текстове препознају позоришта у региону, али и ван њега?

Јако ми је драго да се моји текстови играју у регији. Сретан сам да сам већ на почетку каријере имао могућност сурађивати са различитим казалиштима у регији и да нисам био ограничен радом у само једној земљи. Та могућност да имаш већи простор ти доноси и одређену сигурност, али и нове шансе за различите изведбе властитих текстова, а онда и могућност да се другачије развијаш као драмски писац. И данас ми је битно да знам што се догађа у регији, да пратим драмску сцену. За казалиште у малим земљама највећа опасност је када постанемо сами себи довољни, без нужне жеље да гледамо што се догађа ван наше заједница, за почетак бар да знамо што се догађа у нашем окружењу.

За Ваше текстове кажу да су огледало времена. Да ли постоји тема о којој бисте радо писали, али сматрате да регионална читалачка публика није на то спремна?

Немам табуа око писања. Обично пишем о свему што ме мучи или што сам себи желим разјаснити. До сада се нисам блокирао око тема, али свјестан сам да постоји низ тема о којима људи не желе причати или одбијају чути другу страну. Казалиште као мјесто дијалога је важно мјесто на којем се могу поставити питања која могу и жуљати публику. Мислим да је важно да казалишни умјетници раде без ограничавања, без калкулирања. Само тако може настати нешто вриједно.

На овогодишњем Театар фесту „Петар Кочић“ изведена је и представа „Црвена вода“ за коју сте радили драматизацију текста који потписује Јурица Павичић. Можете ли рећи нешто више о томе какво је искуство за Вас представљао рад на овој представи?

Прво је ријеч о одличном роману Јурице Павичића, који је смјештен у једном малом далматинском мјесту. Како сам и сâм рођен у једном малом далматинском мјесту, то ми је било јако блиско, па сам уживао у писању. ХНК Сплит јако добро познајем, а тренутачно имају сјајан ансамбл за које је гушт радити. Нивес Иванковић, Горан Марковић или нпр. Стипе Радоја одлични су глумци и волим када могу писати за глумце за које знам да ће обогатити ликове, те да ће са правим жаром кренути у ред. С редатељем представе Ивицом Буљаном сам већ неколико пута сурађивао и то је увијек велико задовољство. Он пуно размишља о глумцима, зна како их заинтересирати, готово детективски ишчитава и роман и адаптацију.

Да ли мислите да је данашњим младим ауторима много теже да се докажу у позоришном свијету и од чега то највише зависи?

Чини ми се да је сада мало лакше него што је било прије двадесетак година, када сам ја почињао. У Хрватској постоји неколико сјајних иницијатива као што су Савез писаца изведбених дјела, веб-портал хрватске драме Drame.hr итд. Постоји и неколико натјечаја, па је могуће да људи дођу до ваших текстова. Но, такођер неке ствари се не мијењају, а то је да казалишне куће тешко откривају и производе нове текстове. Када постоји добар текст, он ће се већ некако и наћи на репертоару неког казалишта, али премало казалишта ризикује и ради с писцем на новим текстовима, промишља репертоар итд. Већина тога је и даље на самим ауторима, све морају сами. Још је дуг пут пред нама да се професионализира наша професија и да казалишта потичемо на ризик при постављању нових писаца, или пак при производњи текстова.

■ Пратећи програм

Часописи су значајни за заједницу

Синоћ је у оквиру пратећег програма XXVI Театар феста „Петар Кочић“ у 18 часова на Сцени „Петар Кочић“ одржана промоција „Агона“, часописа за позориште и визуелне комуникације, чији су издавачи Народно позориште Републике Српске, Академија умјетности у Бањој Луци и Бањалука колеџ. На промоцији су учествовали модератор Александар Матрак, проф. др Лука Кеџман и др Ненад Новаковић.

Присутнима се прво обратио Александар Матрак у име директорке НПРС-а Дијане Грбић, која је била спријечена да присуствује промоцији због раније заказаног састанка у Министарству културе Републике Србије, а у вези са одржавањем Свесрпског сабора, 8. јуна, на којем ће бити потврђено јединство српског народа. „Такође, сутра Народно позориште у Београду на нашој сцени изводи своју награђивану представу ‘Очеви и оци’ аутора Слободана Селенића, а у режији Вељка Мићуновића и нама ће сутра част својом посјетом учинити директор Народног позоришта у Београду Светислав Буле Гонџић, који ће исказати жељу за наставком сарадње ове двије националне позоришне куће успостављену потписивањем споразума о сарадњи из

2022. године“, наводи Матрак. Модератор је напоменуо да је ово дванаеста година објављивања часописа „Агон“, те да је главни и одговорни уредник часописа др Ненад Новаковић, замјеник проф. др Лука Кеџман, а да уредништво часописа чине: извршни уредник Наташа Кеџман, потом Љиљана Чекић, проф. др Наташа Глишић, проф. Предраг Солонун, проф. др Зоран Ђерић, проф. Милош Бабић и Мирослав Мики Радоњић.

Проф. Ненад Новаковић је нагласио да је поносан на рад и трајање часописа. „Када говоримо о ‘Агону’, ја морам истакнути два осјећаја. Први је да друштво нема представу о томе шта часописи значе за једну заједницу. Наш часопис је остао на милост и немилост искључиво редакцији, њиховом ентузијазму и њиховој вољи. Захваљујући вриједним људима у редакцији а прије свега проф. Кеџману доживјели смо и овај четрнаести број, дванаест година трајања, што је за сваки часопис веома респектабилно. Часописи су најзначајнији, најважнији и једино мјеродавни у еснафу у којем се догађају. Овај четрнаести број је изашао пригодно, да употпунимо

ову највећу позоришну светковину у Републици Српској, Театар фест 'Петар Кочић', и да наставимо континуитет у времену које долази. Мислим да 'Агон'" треба да постоји, те да би наступила огромна празнина када овог часописа не би било. Покушаћемо, у времену које долази, да се још више отворимо за регион, да појачамо унутрашњу структуру те да, коначно завршимо процес категоризације", наводи Новаковић.

Присутнима се затим обратио проф. др Лука Кеџман, који је констатовао да су часописи једно велико благо за нашу културу. „Ове године се обиљежава 200 година од излажења Летописа Матице српске. Летопис је најстарији часопис у Европи и свету, који излази двеста година у континуитету. Данас, када то узмете, ви видите једно огромно благо. Када неко ствара, он ствара за године које ће да дођу, не ствара се за данас. Ако се водите таквом мишљу, онда постоји жеља, снага, енергија и воља да се истраје у том науку. Ми истрајавамо у тој жељи да часопис 'Агон' опстане као једини часопис у региону са

научном оријентацијом и једини такав часопис који излази готово сваке године. Када смо основали часопис и када смо се договарали о имену, између многих предлога нашао се и Агон. У позоришту агон значи радња, сукоб. У сукобу увек нешто мора да се изроди, а ми смо желели да објављивањем у часопису, који носи то име, имамо текстове који ће једнога дана подстакнути неку полемику и расправу. Желели смо да овај часопис излази чешће, међутим тај узлет који смо имали првих

година је заустављен, јер нисмо добили очекивану категоризацију часописа, што омогућава ауторима да добију бодове када објављују своје радове. Међутим, ми настављамо са радом и истрајаћемо све до момента док не будемо сигурни да ће они, који ће преузети ово, посао радити како треба. Ово је нешто као породично наслеђе", говори Кеџман. Он такође наводи да је круг људи који су сарађивали и који и даље сарађују на њему импозантан, те да су у овом броју уврштена и нова имена, махом млађи људи, који су својим радовима покрили област филма и позоришта.

„Ту се налазе радови Мирка Димића 'Интермедија или интертекстуални односи у филмском остварењу Човек Птица', Младена Кокошара 'Игре као покретачки механизам развоја фестивалске културне акције', Соње Ђурић 'Савремене теорије менаџмента и њихове примјене у раду позоришних институција', приказ Зорана Ђерића о 225 година Пушкина, те један његов до сада необјављен превод 'Бајке о рибару и рибици', затим приказ књиге о Угљешу Којадиновићу који је приредила Наташа Глишић, потом извештај селектора за XXVI Театар фест 'Петар Кочић'. Ту су и два сећања: сећање проф. Миљка Шиндића, првог декана Академије умјетности, као један озбиљан историјски документ, те потом сећање на професорицу Марицу Вулетић Лумовић која је предала Сценски покрет и Позоришну режију. Ту је и драма Светлане Ђурић „Теута, илирска краљица“, која је заиста драма вредна пажње, драма са историјском основом која захвата један заиста интересантан историјски период. Поговор о драми следи после тога, а написао га је проф. Марио Ђулум“, рекао је Кеџман.

На крају промоције, модератор Александар Матрак је захвалио свим присутнима и позвао их и сутра у Народно позориште Републике Српске, у којем ће у оквиру пратећег програма Театар феста „Петар Кочић“ бити одржана два догађаја. Ријеч је о чине трибини под називом „У потрази за оригиналним драмским текстом“, с почетком у 12 часова, те промоција издања Стеријиног позорја у Новом Саду, с почетком у 18 часова. Оба догађаја биће одржана на Сцени „Петар Кочић“.

 ПРЕДСТАВЉАМО ЖИРИ XXVI ТЕАТАР ФЕСТА „ПЕТАР КОЧИЋ“

Олга Одановић, позоришна, телевизијска и филмска глумица и првакиња драме у Народном позоришту у Београду, рођена је 29. августа 1958. године у Цељу (Словенија). Дио дјетињства је провела у Сењу, а основну и средњу школу је завршила у Алексинцу гдје се породица преселила 1961. године због очевог посла. Послије алексиначке Гимназије Олга је жељела да студира глуму, међутим, на крају се одлучила Андрагогију на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Три године је студирала андрагогију, а потом се охрабрила и пријавила за полагање пријемног испита за глуму на Факултету драмских уметности (ФДУ) и успјела је да се избори за мјесто у класи професора Миленка Маричића. Дипломирала је глуму 1985. године. Прву позоришну улогу, лик Бланше, одиграла је у представи „Касица прасица“ редитеља Славенка Салетовића, која је премијерно изведена у Позоришту на Теразијама у мају 1985. године. Од краја новембра исте године је у Југословенском драмском позоришту играла у представи „Муке по Живојину“ у режији Егона Савина, а потом су успјели сарадња и стални ангажман у Позоришту „Бошко Буха“. Прва представа

коју је у овом театру играла звала се „Срећна нова сестра“, а потом је глумила у дјечјој представи „Бајка о Вуку и Србима“. Редитељ Јагош Марковић јој је повјерио улогу Радмиле у комаду „Ноћ лудака у Господској улици“ (Позориште на Теразијама). У матичној кући је играла представу „Молитва за малко среће“ и драму „Вадисрце“ у режији Дијане Милошевић. Од фебруара 1990. године у Народном позоришту глумила је Арманду у драми „Учене жене“ у режији Јагоша Марковића. У свом матичном позоришту је током 1995. године имала премијере представа „Пепељуга“, и „Принц – Аркадина авантура“. Са редитељем Дејаном Мијачом сарађивала је на комаду „Мизантроп“, 1997. године. Са Ђурђијом Цветић, Цвијетом Месић и другима је од марта 2002. године играла драму „Скуп“ у Југословенском драмском позоришту. Исте године је на сцени Атељеа 212 глумила Аугустинију у представи „Дом Бернарде Албе“ у режији Јагоша Марковића. У Нушићевој „Госпођи министарки“ која је од марта 2004. године била на репертоару Народног позоришта Олга је глумила Дару. Олга је од 2006. године постала члан ансамбла Народног позоришта Београду. Са редитељем Јагошом Марковићем за Олгу сарађивала је и 2007. године када је први пут играла Фему у Стеријиној „Покондиреној тикви“. Тумачила је Нину Васиљевну Смељску у драми „Таленти и обожаваоци“, Госпођу Протић у комедији „ДР“, те грофицу у „Фигаровој женидби и удадби“. У Народном позоришту играла је и у представама „Хеда Габлер“, „Стаклена менаџерија“ и „Одгвожђена“. Тумачила је лик Спиринице у комаду „Народни посланик“ у режији Саше Грбића. Са Бранком Видаковићем, Павлом Јеринићем и другима је у Народном позоришту од марта 2015. године играла представу „Бела кафа“. Била је Матрјона у драми „Царство мрака“ насталој по дјелу Лава Николајевича Толстоја, а у режији Вука Игора Торбице. Нову сарадњу са редитељем Егоном Савином остварила је глумица Ранку у драми „Деведесете“ која се на репертоару Народног позоришта нашла крајем марта 2018. године. На сцену ЈДШ-а вратила се улогом Јелисавете Протић у представи „Путујуће позориште Шопаловић“ коју је режирао Јагош Марковић. Од септембра 2021. године је у свом матичном позоришту играла представу „Вуци и овце“ у режији Егона Савина. Остварила је богату каријеру и на филму, као и у ТВ серијама, а током досадашњег рада освојила је бројне глумачке награде и признања.

ПОДРЖАВАЈУ НАС:

Влада Републике Српске
Министарство просвјете и културе

Република Србија
Министарство културе и информисања

ГРАД БАЊА ЛУКА
CITY OF BANJA LUKA

генерални
спонзор
94. сезоне

ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ ТЕАТАР ФЕСТА ПЕТАР КОЧИЋ 2024.

(од 3. до 9. 6. 2024)

Уторак, 4. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР

ЉУДИ ОД ВОСКА

Аутор: Мате Матишић

Режија: Иван Вања Алач

Сриједа, 5. 6. 2024.

ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ СПЛИТ

ЦРВЕНА ВОДА

По роману Јурице Павичића

Драматизација: Ивор Мартинић

Режија: Ивица Буљан

Четвртак, 6. 6. 2024.

ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“ ВРАЊЕ

НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ

По мотивима романа „Кањец филма“ и

„Иста прича“ Вере Ценић

Драматизација: Тијана Грумић

Режија: Југ Ћорђевић

Петак, 7. 6. 2024.

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗЕНИЦА

ДРАМА О МИРЈАНИ И ОВИМА ОКО ЊЕ

Аутор: Ивор Мартинић

Режија: Нермин Хамзагић

Субота, 8. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ОЧЕВИ И ОЦИ

По роману Слободана Селенића

Драматизација: Ката Ћармати

Режија: Вељко Мићуновић

Издавач: Народно позориште Републике Српске

Уредник билтена: Наташа Кецман

Модератор округлог стола: Јелена Којовић Тепић

Модератор пратећег програма: Александар Матрак

Дизајн: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Организатор: Милан Лепер